

Scénář na audio WS – 29.4.2026

pamětnice **Blanka Novotná**

tým ze **ZŠ Dukelská, Benešov**

V Kondraci do té školy. (...) Přišla paní učitelka Blahovcová. A jí vadilo, že tam každý čtvrtek přišel kněz, my jsme zůstali všichni ve třídě a bylo náboženství. A ona se nás opravdu rychle, jak se zorientovala, zeptala: „Tak když tady chodíte všichni tady na to náboženství, tak kdo z vás věří tomu pánu bohu?“ A já jsem si říkal, to bych asi něco měla udělat. Tak jsem se postavila. A teď jsem se dívala, kdo se ještě postaví další a on nikdo.

Víra v Boha paní Blanku Novotnou provázela celým životem. Společně se svými šesti sourozenci k ní byla vedena jejími rodiči. Narodila se roku 1952 v Benešově a své dětství prožila v Kondraci. Otec se živil zemědělstvím, a protože probíhala kolektivizace, tak si děti nemohly svobodně vybírat školu.

Ten můj nejstarší bratr to byl takový chemik. On chodil na dvanáctiletku, tenkrát nebylo gymnázium, ale dvanáctiletka. A pořád – já půjdu na chemika. Kdepak. Zasáhlo MNV a předseda družstva a řekl ne – ten musí do zemědělství. Tak šel aspoň na veterinu.

Podobně si zemědělskou školu museli zvolit i její další dva sourozenci. Paní Novotná měla štěstí a díky svému otci si mohla školu zvolit.

A ten můj tatínek si tenkrát řekl: „Takhle to dál nepude. A nechal si napsat papír, který dodneška vlastním, že už si nebudou nárokovat dál na další dítě nebudou ho nutit do zemědělství. A to jsem teda byla já s mým jménem a ten papír tatínek pořád střežil a tím, že budeme obhajovat.

Moje teda v Plzni byla zdravotní sestra, pracovala na chirurgii. A v té Plzni žila její sestra, to byl řádová sestra, a pracovala na rentgenu. (...) A odmalička to bylo Blanka, to bude zdravotní sestra. Takže já jsem si nemusela nic vybírat.

Po okupaci Československa 21. srpna 1968 se svými dvěma kamarádkami pokusila přesvědčit ruské tanky, aby se vrátily domů. Teprve později jí došlo, jak nebezpečnou věc podnikla. 15 s.

My jsme s třema holkama, spolužakama, stejně starý jako já, bylo nám šestnáct let, jsme vylezli za Kondrac pod Blaník a tam jeli tanky. Oni stáli. A my tři holky jsme na ten tank vlezli a ty vojáky jsme tam přesvědčovali co oni tady dělaj. Dodneška si říkám, že můj anděl strážný, že jsme odtud vypadly zdraví.

Po sametové revoluci do Československa zamířilo více zajímavých návštěv. Mezi jednu z nich patřila i Matka Tereza, se kterou se paní Novotná osobně setkala i se svou rodinou. *Já jsem měla s sebou tu svojí šestiletou dceru. Ta šestiletá se tam k ní nějak to a ona jí krásně pohladila po hlavě. Já říkám, že ty jseš dítě Matky Terezy.*

Nejvíce je však vděčná za svou rodinu, která jí dala hodně do života.

Prostě pořád rodina bych řekla, že je to nejdůležitější, co je. A já jsem měla štěstí, že v té rodině byl tak zakořeněný ten Bůh.